

til at fylde sikkerhedsfondet og til at yde sine aktieeiere eller garantister et nødtørftigt udbytte; som den højeste grænse i sidstnævnte henseende har vi troet at burde foreslåa 4 pct. af den indbetalte del af henholdsvis aktiekapital og garantifond. Er derimod lovbefalet forsikringsfond affaat, og har sikkerhedsfondet naaet halvdelen af den paabudte størrelse, vil der efter vore udkast ikke længere blive lagt noget særlig stærkt baand paa selskabet i her omhandlede henseende. Fra dette tidspunkt af vil selskabet alene blive berøvet den frie dispositioneret over en saa stor del af sit aarsoverskud, som svarer til 10 pct. af samme, idet det nemlig fra nu af vil kunne indskrænke sig til at henlægge alene denne del af aarsoverskuddet til sikkerhedsfondet, indtil dette har naaet den foreskrevne høide.

Det ligger i sagens natur, at saavel forsikringsfondet som sikkerhedsfondet i almindelighed skal fyldes ved hjælp af det, som i dette viemod afsættes af de forsikredes ydelser, men vi har dog troet at kunne foreslaa, at det under visse betingelser tillades et aktieselskab at medregne sine til aktiekapitalen svarende midler for at faa sikkerhedsfondet fyldt. Bistnot maa det medgives, at en adgang til her at medregne aktiekapitalen vil kunne medføre en særlig begunstiggelse for begyndende og endnu forholdsvis smaa selskaber, idet disse, saalænge deres aktiekapital dækkede et beløb, svarende til det sikkerhedsfond, som dertil udkrævedes, vilde kunne benytte lige indtil hele sit aarsoverskud til en bonusuddeling, som dog nødvendigvis med den voksende virksomhed efter nogen tid maatte indskrænkes eller endog ganske ophøre, fordi sikkerhedsfondet nu skulde have en saadan størrelse, at selskabets aktiekapital ikke længere vilde slaa til for at faa fondet dækket. Men vi har dog troet, at billighed maatte tillige, at et aktieselskab, som jo uegtelig i sin indbetalte aktiekapital har en extra sikkerhed, maa under visse vilkaar kunne faa medregne samme for at faa sit sikkerhedsfond bragt op i lovbefalet høide. Som vilkaar for, at saa skal kunne ske, har vi da ment at burde opstille, at den del af aktiekapitalen, som ønskes medregnet til dækkelse af sikkerhedsfondet, skal være anbragt og sikret paa samme maade, som efter det nedenfor anførte skal kræves for forsikringsfondet.

Med hensyn til spørgsmaalet om, hvorledes man skal kunne sikre, at de til fyldestgørelse af forsikringstagerne affatte midler ogsaa i paakommende tilfælde virkelig opfylder sin hensigt, vil det være klart, at det i saa henseende i fortrinlig grad maa komme an paa, at midlerne paabydes anbragte paa en maade, som i størst mulig udstrækning byder garanti mod, at midlerne helt eller delvis tabes. Hvad her først og fremst maa sikres, er selvfølgelig forsikringsfondet, og vi har da ogsaa foreslaaet, at dette skal anbringes efter saadanne regler, at sandsynligheden af tab maa anses for at være mest mulig fjernet. Som det vil sees, har vi nemlig ment, at dette fond kun bør tillades anbragt — foruden inden visse grænser og saa at sige foreløbigt i form af uaffreue anstafelsesomkostninger — i visse nærmere angivne norste, danske eller svenske værdipapirer af utvilksom sikkerhed eller i laan til de forsikrede mod pant i deres egne policer indtil disses gjensjovsværdi eller i laan mod pant i fast eiendom eller i andre værdipapirer, som efter sin art og den sikkerhed, de byder, kan stilles i klasse med noget af de tidligere nævnte slags værdipapirer. Med denne sidstnævnte anbringelsesmaade er det da hensigten at aabne adgang til at anvende bl. a. ogsaa udenlandske værdipapirer, naar kun den offentlige myndighed, som efter vore udkast vil faa i det hele at føre kontrol med de her omhandlede selskaber, finder at kunne godtage vedkommende udenlandske værdipapirer.

Hvad særlig angaar anbringelse i laan mod pant i fast eiendom, har vi ment, at denne yderligere burde begrænses saaledes, at det som almindelig regel kun skal være selskabet tilladt at give laan indtil halvdelen af vedkommende faste eiendoms takstværdi. Smidlertid vil det lettelig indsees, at der kan forekomme tilfælde, hvor en saadan begrænsning vil føles ikke alene i høj grad trykkende, men ogsaa ubillig ligeoverfor selskaberne. Der kan vel neppe paa noget hold herse tvil om, at der i de store byer findes faste eiendomme, saaledes beliggende, at man uden betænkelighed maa kunne antage dem som fuldgodt pant for et beløb, der overstiger deres halve takstværdi. Denne tingenes tilstand maa man nødvendigvis tage hensyn til, og man maa derfor i nogen grad slappe paa den almindelige regel. Paa den anden side forekommer det os at ville være ikke uden betænkelighed, om man vilde forsøge paa her at overlade ubelukkende til selskabernes egen bedømmelse at finde det rette, og vi har derfor ment at burde foreslaa, at laanet under ingen omstændighed maa overstige to tredjedele af pantets takstværdi, og at selv inden denne grænse kontrolmyndigheden skal give nærmere bestemmelse om, hvorlangt vedkommende selskab i de enkelte tilfælde skal kunne gaa udover halvdelen af pantets takstværdi. Hermed er det da meningen, at vedkommende myndighed baade skal kunne afgive bestemmelse i en-